

Írta:

2014. február 10. hétfő, 13:59

Mindegy milyen, csak „műsor” legyen. Akár ezt is mondhatnánk Vincze János (képünkön) filozófiájáról. A színházi szakember ugyanis a kultúra mellett a sportban, a labdarúgás világában is otthonosan mozog. Igaz, ott a néző szerepét kapta, de ez abban a közegben cseppet sem zavarja. A tribünről nézve sok-sok drámának volt már szemtanúja, az évtizedek során.

Léteznek esetek, amik csak félig működnek jól. Amennyiben például egy színész véletlenül egy labdarúgót alakít, abban semmi különös sincsen. Legfeljebb tapsolnak a végén a nézők. Ellenben, ha egy futballista színészkedik, akkor a drukkerek többsége szinte biztosan háborog. Jól tudja a kettő közötti különbséget **Vincze János**, a Pécsi Harmadik Színház igazgatója, egyben rendezője, aki mindkét „pályán” otthonosan mozog. Igaz, a téatrumban azért a jobban eligazodik, de a tribünön sem érzi magát elveszett gyermeknek.

Nem tegnap kezdett meccsre járni Vincze János. Akkor például kimondottan szomorú volt, amikor a magyar–angol, feledhetetlen 7:1-es válogatott csatára az édesapja nem vitte el magával Dombóvárról a fővárosba. De később, kárpótlásként egy magyar–skótra (3:1) azért eljutott kissrácként. Ahol mintegy 100.000 néző szorongott az akkori Népstadionban, 1955-ben, május 29-én. Szóval még élvezhette közvetlen közélről az „Aranycsapat” néven ismert formáció játékát.

Írta:

2014. február 10. hétfő, 13:59

Bizonyos szempontból a rendező megengedő. Azt vallja, a mai mérkőzéseken is lehet szép megoldásokat látni. Igaz, még az 1950-es évek végén, az akkori NB III-ban is kiszúrta magának a bajai Dujmov-fivérek. Akik aztán többek között a Pécsi Dózsában is elkápráztatták a lelátó népét. Olyan testvérpár azóta sem ontotta a gólokat pécsi mezben, mint a Dunaira magyarosított János és Antal.

Egy rendező is gesztikulálhat, nem csak egy fociedző

Néha meg a kezdőktől is el lehet lesni érdekes megoldásokat. Nemcsak cseleket, indításokat, de a diákszínjátzóktól olyan fogásokat, amiket aztán be lehet építeni a felnőtteknek szánt művekbe is, mint fordulatos fogást. Akár a maga egyszerűségével is. Ezért érdemes a direktor szerint folyamatosan figyelni az események menetét itt, meg ott.

Vincze azt vallja, mindkét műfajban szükség van a nagy egyéniségekre. Akik miatt kimennek, más esetben betérnek az érdeklődők, a várható műsor reményében. Ebből következően az igazi művészek mellett fontosak a szürkébbek is, hogy ne mondjuk, a statiszták. A cél a szórakoztatás. A gyepen kissé szabadabban, a deszkákon kötöttebb formában. Ha már a szerző megírta, valaki meg megpróbálta az egész eseménysort kordába kényszeríteni, mint rendező.

Azért eltérések is akadnak a párhuzamba állított mutatványok között. Egy színművész szinte bárkinek a szerepébe belebújhat, akár folyamatosan változtatva is a jelmezeit. Egy focista egy idényben, általában csak egyfajta dresszben futhat ki a kezdőkörbe, hacsak meg nem hívják a nemzeti együttesbe. A posztok is sokkal kötöttebbek, kapusból ritkán lesz csatár. Fordítva is csupán akkor lehet ilyen a dramaturgia, ha a hálóőrt kiállítják, más csere meg már nincsen. Látott már ilyet a világ, de a zsinórpadlás is

Írta:

2014. február 10. hétfő, 13:59

csak ritkán szokott leszakadni – nagy szerencsénkre.

Egy kissé mégis a teátrum felé kalandozva, bizony előfordulhat, hogy egy beskatulyázott „csepűrágót” is érdemes kizökkenteni a megszokott karakteréből. Megtette ezt János, egy azóta már elhunyt kollégájával. Aki az állandó hősi feladatokba már-már belefásulva, élete egyik legjobb alakítását nyújtotta egy darabban, más poszton. Ahol teljesen eltérőt kellett mutatnia, mint amit megszokott, amit amúgy elvárt tőle majdnem mindenki.

Aztán együtt fogadták az elismeréseket, mint egy olyan éket játszó páros, amelyiknek egyik tagja gólpasszt adott a másiknak, amivel egy fontos találkozót megnyertek. Ha már a focista szílat sem szeretnénk elfeledni, ami Vincze János esetében is a „gyógyíthatatlan” betegség, a soha el nem múló „szerelem” kategóriájába tartozik.